

PIRMOSIOS LKA AMAZONĖS

Vyr. ltn.
K. Mitkevičienė.

Kai 2000 m. Lietuvos karo akademi- ja pirmą kartą studijuoti priėmė mer- ginas, kariuomenė ir visa Lietuva užė kaip bičių avilys, diskutuodama, ar rei- kia moterų kariuomenėje. Nepaisant šurmulio, pirmosios aštuonios kariū- nės baigė studijas, gavo karininkų antpečius ir visos sėkmingai tęsia tar- nybą. Praėjus devyneriems metams klausiamo, ar buvo verta pasukti šiuo keliu ir ryžtis pralaužti ledus?

Iššūčiai užgrūdino

Vyr. ltn. Kristina Mitkevičienė (Jakimavičiūtė) sako, kad visada mėgdavo stačia galva nerti į jai mažai pažįstamas sritis – taip ji atsidūrė tarp pirmųjų moterų LKA, o vėliau tapo Ryšių ir informacinių sistemų tarnybos (RIST) Informacinių technologijų ir telekomunikacinių sistemų saugumo akreditavimo poskyrio vyr. specialiste.

Paklausta, ar sunku buvo pritapti vyriškoje kompanijoje, karininkė teigia, kad niekada nesijuto ignoruojama ar blogesnė. „Daug kas priklauso nuo gebėjimo integruotis į kolektyvą, bendravimo

įgūdžių. Niekada nesigailėjau, kad pasirinkau karininkės kelią. Tiesa, iš pradžių Karo akademijoje gyvenimas pagal dienotvarkę buvo neįprastas, formalūs prisistatymai net šypsena keldavo, kol pripratau“, – pasakojo karininkė.

Pratybos pareikalavo daugiau fizinės ištvermės, bet karininkė sako, kad jos nekeldavo streso, tiesiog buvo mokslų dalis. „Labai gerai įsiminė šuoliai su parašiotu, nes teko atsidurti komiškoje situacijoje. Buvo karšta diena, švietė saulė, ir instruktoriai svarstė, ar man leisti tokiu ramiu oru iš viso šokti, nes svėriau tik šiek tiek daugiau negu yra minimalus svoris norint šokti su parašiotu – 50 kg. Vis dėlto iššokau, pradėjau leistis, bet staiga parašiotas trūktelėjo į viršų ir pakibau ore viename lygyje, nes mane pagavo oro srovė. Viename taške kybojau ir nekritau žemyn apie pusę minutės. Tai kėlė juoką ir man, ir laukiantiems apačioje. Per kitą šuolį uždėjo didžiausią kuprinę, kad daugiau svorio būtų...“ – pasakojo vyr. ltn. K. Mitkevičienė.

Kristina buvo tarp 20-ies geriausių kariūnų, galėjusių rinktis, kur tęsti tarnybą. „Norėjau likti Vilniuje, iš pasiūlytų pozicijų labiausiai sudomino

tarnyba RIST. Buvo įdomu save išbandyti nežinomoje srityje. Iš pradžių buvo labai sunku, esu dėkinga kolegoms ir tiesioginiams vadams už pagalbą ir rūpestį, už patarimus, galimybę stažuotis kursuose, pvz., NATO Ryšių ir informacinių sistemų mokykloje Italijoje, ryšių būrių vadų kursuose Lietuvoje. Jie padėjo man tapti gera specialiste“, – pasakojo karininkė. Paklausta, kaip savo karjerą įsivaizduoja ateityje, vyr. ltn. K. Mitkevičienė neabejoja, kad norėtų tęsti tarnybą šioje srityje, nes darbas įdomus, kupinas naujovių, taigi yra perspektyvų tobulėti.

Sunkiausia Kristinai buvo priprasti prie griežtos karinės dienotvarkės.

Jurgita Motiejūnaitė.

Teisingiausias pasirinkimas gyvenime

Po devynerių metų kariuomenėje vyr. ltn. Jurgita Motiejūnaitė sako, kad sprendimas stoti į Lietuvos karo akademiją buvo spontaniškas, tačiau neabe-

Vyr. ltn. J. Motiejūnaitė norėtų išbandyti save misijoje.

joja, kad tai – pats teisingiausias pasirinkimas gyvenime. Būdama ramaus būdo ji sako išvengusi lyčių karų su kurso draugais Karo akademijoje, o tęsiant tarnybą Lietuvos kariuomenės padaliniuose jai sekasi sutikti geranoriškus žmones.

„Skeptiškai moteris kariuomenėje vertinančių buvo ir bus. Nežinau, kodėl yra taip manančių, bet ne per daug gilinuosi, kas ką galvoja, tiesiog dirbu savo darbą. Išskirtinė tikrai niekur nesijutau“, – sako karininkė.

Po studijų LKA mergina gavo paskyrimą tarnauti Lietuvos kariuomenės Centriniam poligone Pabradėje. Kaip pati sako, tai buvo pati geriausia vieta pradėti karjerą: „Kolektyvas buvo nedidelis, bet labai draugiškas, mane priėmė labai šiltai. Kadangi buvau paskirta į nežinomą sritį – Ryšių su visuomene skyriaus viršininkės pareigas, – kolegų pagalba tikrai labai pravertė. Po poros metų tarnybos vietą teko keisti, bet pobūdis išliko toks pats. Atsidūriau LDK Gedimino štabo batalione S-5 skyriuje. Štabo bataliono kolektyvas buvo daug didesnis negu poligone, tačiau tarnauti te-

nai man taip pat labai patiko“.

Šiuo metu vyr. ltn. Jurgita Motiejūnaitė dirba Lietuvos kariuomenės kanceliarijos Lietuvos kariuomenės Viešųjų ryšių ir renginių organizavimo skyriuje, o ateityje norėtų išbandyti karių ir civilių bendradarbiavimo duoną misijoje.

„Lyčių karai“ neužsitęsė

Vyr. ltn. Jelena Felde, šiuo metu dirbanti Vaidoto TPLB S-5 skyriaus viršininke, paklausta apie studijas Karo akademijoje, šypsosi ir neslepia, kad buvo visko... „Norėjau būti kariške arba policininke. Pamačiusi laikraštyje skelbimą, kad Karo akademija pirmą kartą priima merginas, nusprendžiau pabandyti. Traukė tvarka, disciplina. Kadangi daug sportavau, dėl fizinio pasirengimo nei kiek nesijaudinau. Tiesą sakant, pirmaisiais metais sunkiausia buvo santykiai su vaikiniais, nes jie niurnėjo, kad užėmėme jų vietas, kad mums lengvesnės sąlygos. Pasipykdavome, pasipešdavome, bet vėliau labai susidraugavome.

Ir dabar su buvusiais būrio draugais susitikę pasijuokiamo iš anų laikų nesutarimų. Vis dėlto manau, kad po mūsų į LKA atėjusioms merginoms buvo kur kas lengviau“, – sako viena pirmųjų kariūnių.

Pirmosios merginos LKA turbūt nuolat jautėsi kaip po didinamuoju stiklu ir turėjo įrodinėti, kad yra ne prastesnės už vaikus, ypač – pratybų lauke. „Iki šiol prisimenu pirmą šuolį su parašiotu. Susodino visus į lėktuvą ir pasakė, kad atgal neparvešime, turėsime iššokti. Po šuolio instruktorius visus surikiavo ir pasakė, kad aš jam labiausiai patikau, nes stovėdama prie lėktuvo durų pažiūrėjau didelėmis akimis ir iššokau, o vaikus reikėjo stumdyti kaip katus, kad už durų nesilaikytų... Žinoma, po šios frazės vaikai puolė ginčytis, kad nebijoju, nes nieko nesupratau, – smagias studijų akimirkas prisiminė vyr. ltn. J. Felde. – Dar labai įstrigo apkasų kasimas. Kartą pastatė mane į porą su beveik 2 metrų ūgio kariūnu. Pradėjau juokauti, kad kasiu apkasą pagal savo ūgį, o jis – pagal savo, bet vis dėlto man teko smarkiai paplušėti...“

Karininkė sako, kad po studijų LKA būtų mielai dirbusi ir būrio vade, bet gavo paskyrimą į štabą – į Vaidoto TPLB. „Kolegos priėmė labai gerai, jokios trinties dėl to, kad aš moteris, nebuvo. Džiaugiuosi, kad dar teko padirbėti su šaukstiniais kariais. Man dirbti ryšių su visuomene srityje patinka“, – šypsosi vyr. ltn. J. Felde. Paklausta, kaip savo karjerą įsivaizduoja po 5–10 metų, ji sakė, labai gerai žinanti, ko norėtų, bet paslapties neįdavė.

Ilona Skujaitė
Aristido Čepaičio ir karininkų
asmeninių albumų nuotr.

Vyr. ltn. Jelena Felde studijų metų nesutarimus su vaikais prisimena su šypsena.

